

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 9. De singulari cura, quâ studebat puritati animæ, fugiendo omni
generis peccata, déq[ue] multis rebus notatu dignis, quæ, ipsi circa id
evenerunt cu[m] Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Possimus quoque intelligere, fuisse id factum à Domino, ut ostenderet, se approbare, quod continebatur in ijs scriptis: Postea vidi in ea mensa, seu altari illam meam cruculam, quam non fueram nuper ausa dare Christo Domino, qui ubi ipsam fuisset intuitus, Sacratissimâ suâ manu eam benedixit, &

reposuit ad mensam. Ego eram attonita, dum illam aspicerem; ipse autem, postquam illum circumdedissent quàm reuerentissimè multi Angeli, ascendit in coelû, & ego fui repleta solatio, ac obstupui gratiam, quam mihi Dominus præstiterat.

*** (20)

CAPUT IX.

De singulari cura, quâ studebat puritati animæ, fugiendo omnis generis peccata, deque multis rebus notatu dignis, quæ ipsi circa id evenerunt cum DEO.

H ardenti amore DEI, quo hac Virgo flagrabat, proveniebat aliud, non minus fervens, desiderium, obtinendi in summo gradu, puritatem, & nitorem animæ, dum quàm diligentissimè cavebat quaecunquæ peccatum, quantumvis minimû: quia intelligebat, hoc esse unicum medium, conservandi, & augendi amoris Divini, id quod illi etiâ DEUS hunc in modum declamavit:

Exhibuit mihi, inquit, quadam die lucem clarissimam, nitidissimam, ac pulcherrimam, & juxta ipsam Solem, vehementer admirandis radijs collucentem, qui illi appropinquabat, & in eam ingredebatur, reddebaturque illam pulcherrimam, ut evaderet similis ipsimet soli; atque tunc mihi dixit Divina Majestas: Vides istam lucem? Ecce, talis debet esse anima, ut me ipsi uniam unione amoris, & arctæ familiaritatis. Fui valde afflicta, considerando turbationes, quas tam frequentes patiebar: tamen consolatus est me Dominus, dicendo mihi, quod illæ non auferant claritatem, & pulchritudinem animæ, imò ipsam perficiant; sed peccata, & defectus commissi, contra quàm DEO placeat.

§. I.

De fervore, quo petebat, nè unquam peccaret, & quid illi Dominus responderit.

H inc est, quod ordinariè & continuè in sua oratione petiverit à DEO, ut ipsi opitularetur, nè illum unquam offenderet, idque cum tanta sollicitudine, ut præ ea videretur penitus confici. Quadam vice, ait, cum vehementer ferverem, petivi à DEO, ex toto meo corde, mihi hanc magnam misericordiam exhiberi, ut ipsum per omnem vitam meam, nec leviter, neque graviter offenderem, faceremve quidquâ, illi displicens: & hoc frequenter iterabam cum eo ardore amoris, quem DEUS infundebat meæ animæ. Conspexi autem illum subito juxta me, & licet converterer suos Divinos oculos, ut me quàm amantissimè intueretur, non dicebat mihi ullum verbum, propter quod confusa & afflicta idem repetebam. Tunc me alloquutus est Dominus, & dixit: Quid habes amica? quid est, quod vis? adverte bene, quid velis? considera bene, quid petas. Ego præ illo sollicito desiderio, quo tenebar, ut illi placerem, respondi protinus: Bene id consideravi, Domine; da mihi per tuam Bonitatem, quod à te peto. Tacuit Dominus, & ego plena confusione, quia tum amplius non intelligebam, quàm quod cum eo affectu dicebam, etiam silui, aspiciendo meum Dominum, intimè optans ipsi placere. Dum hoc agerem, dixit mihi Divina Majestas: Amica, visne tu, quod ego volo? Respondi: ita, Domine mi, & Bonum meum: imò non volo, neque desidero aliud. Tace ergo, subjunxit Dominus, & bono esto animo, quia ego tibi hac

G 2

in re,

in te, quam à me tanto cum amore petis, dabo, quod tibi expedit, & ego à te requiro. Noveris autem, leves defectus meorum fidelium amicorum, propterea quod ego sim, qui sum, & propter ipsorum bonam dispositionem, solere id efficere in anima, quod facit aqua inpersa igni, quâ ille magis exardescit. Auditis his verbis Christi Domini, defixi quasi denuo oculos in ejus Majestatem, & vidi Divinum ipsius pectus apertum, instar fornacis ardentis inflammatum & accensum Divino amore, erantque in eo, ac ad illud veniebant plurimæ animæ sanctæ, unitæ charitate & amore Divino: quædam erant profundius immersæ illi sacro pectori, aliæ minus, secundum majus vel minus incendium Divini Amoris, qui illis communicabatur. Et erat res mira, in uno sacrosancto pectore, quod non erat capacius & amplius, quam ordinariè soleat esse pectus humanum, locum habere plurimas animas ardentes, sicut est dictum, omnes admirabiliter coordinatas, & combinatas; ac abundantes magno gaudio, ita ut se invicem non impedirent, neque coarctarentur magis, quam si ibi una sola existeret.

Hoc ipsi istâ occasione ostendit Dominus, ut animadverteret, illis levibus defectibus, in quos labuntur justî, non ex malitia, neque ex consuetudine, sed ex ignorantia, & repentino impetu alicujus passivuncula, quales in hac vita, sine speciali privilegio, evitari nequeunt, non extingui incendium Divini Amoris, imò illos ab isto consumi, quemadmodum ipse Dominus ei dixit, cum valde affligeretur ob quendam defectum, quem commiserat in sacra Communione: Isti tui minuti defectus, ajebat, cum magno amore, quo me amas, ac desideras facere id, quod mihi est gratius, pereunt & consumuntur coram me, sicut comburitur aliqua exigua palea applicata magno igni.

§. II.

Fructus, quos percipiebat ex suis defectibus.

Ulteriùs processit Bonitas DE Ierga suâ famulam, quando eliciebat multa bo-

na ex ejus defectibus. Aliquando, inquit ipsa, cum instantissimè peterem à Domino, ut me liberaret à quadam miseria, quâ patiebar, respondit mihi Divina Majestas: Si tibi hoc sustulero, quid tibi manebit pro conservanda humilitate, & pro exercitio virtutis? Ego verò: Satis, inquit, mihi remanebit, Domine: Tua Majestas me tantum liberet ab hac fragilitate. Dominus autem mihi dixit: Omnino faciam, liberabo te ab illa. Tum illi respondi: Et quando me Tua Majestas ab ipsa liberabit? Quando, ajebat, tibi expedit, liberabo te ab ea.

Aliâ vice, cum viderer mihi non esse ita immunis à quadam parva passione, sicut existimabam, petivi à Domino, & quidem in somno, ut non sineret cor meum adherere, præterquam sibi soli. Atque cum sic somniarem, dixit mihi Divina Majestas: Dormisne, & oras? dabo tibi, quod à me petis. Et manè, cum essem expergefacta, mihi dixit: Quid est, quod petis? & quid vis? Respondi: ut mihi tua Majestas auferat hoc, quod me gravat, ac inquietam reddit. Et Dominus revocans mihi in memoriam quendam defectum, qui me affligebat, dixit: Etiâne vis, ut à te istum auferam? Respondi: sicut Tuæ Majestati placuerit. Tacuit tamen, atque ut me doceret, procedere cautè, permisit, ut statim viderem dæmonem, cui ea res summè placebat, ac dicebat: Fortasse hæc potero habere aditum, ad ipsam perturbandam, istâ exigua passione, quæ illi aliquantum adhæsit; & scrupulo, quo propter eam vexatur. Hoc audito, timui, & rogavi Dominum, nè permitteret obtinere dæmonem, quod habebat in animo. Tum Christus Dominus ipsi dixit: Nè tibi ita applaudas, quia non habes causam: neque enim tuæ est relicta potestati. Itâ magis fui recreata, & egi magnas gratias Domino, pro favoribus, quos mihi præstat.

Aliâs, postquam commissem quendam defectum, qui me vehementer angebat, fuissémque illum confessa, ac deshevissém, quamvis Dominus mihi bis terve dixerit, ne me affligerem, comparebam in ipsius Divino conspectu tam pudefacta & confusa,

sa, ut cum mihi diceret Dominus: Da mihi manum, responderim ipsi: Ignosce, mi Domine, nullâ ratione tibi sic agendum est, cum tam vili creatura; non volo hunc favorem, Domine, non. Erat tanta mea confusio, ut ex lecto, in quo decumbebam, me invenerim projectam ad terram, ubi continuabam dolorem conceptum ob meum defectum, apud Divinos pedes: atque ex improvîso me reperi juxta pedes sanctissimæ ipsius humanitatis, ac adverti, quod me Dominus elevarer ex terra, mihi que diceret: Agedum, quid habes? quid vis? Ego fui pudefacta, & erubui propter hunc favorem; clausisque oculis animæ, præ confusione dixi ipsi: Domine, nescio, an te offenderim. Respondit Dominus: Nonne tibi jam ter dixi, quod non? Amica, conquiesce: & dicendo alia deliciofa verba, replevit me solatio, ac recreavit. Quando se vertit, ut abiret, incepti dicere: Domine, Domine! Divina autem Majestas, quasi me non audiret, accelerabat gressum: quare intendi magis vocem, vocando ipsum, usque dum dignaretur se convertere, & consolari me denuò, dicendo mihi, me non lapsuram amplius in defectum similem illi, quem timebam, à me commissum fuisse.

Anno 1617. alio die, quo commiseram quosdam defectus, reperi me coram DEO miserimè vestitam, & immundam, adeò ut erubescerem dum me intuerer, dixerimque pudefacta mei ipsius aspectu: Domine, merito debeo conqueri de me, videns me ita constitutam. Tum Dominus dixit Angelis, qui mihi assistunt: Auferte illi istam vestem, & mundetur. Vespere, vel postridie incidi in alium defectum, & vidi me coram Domino similiter laceram, & abominabilem, quamvis non tanto opere, dixique ipsi: Domine, vidésne, qualis sum? Et Divina Majestas quàm pacatissimè & amantissimè iterum idem dixit Angelis, qui utraque vice accefferunt, & fecerunt, quod jussi erant. Mirata sum me, ac dixi Domino: Quomodo, Domine, hoc dicis tam mansuetè, cum me deberes castigare? Respondit Divina Majestas: Si senties intra diem cecideris, teque cecidif-

se agnoveris, mundabo te, atque sicut cælum distat à terra, & Oriens ab Occidente, ita removebo à te omnia peccata; & sicut Pater miseretur filiorum, ita ego miserebor tui.

Aliâ vice me illuminavit Dominus, ut me ipsam cognoscerem, ac si radius lucis permearet immundum, fœdum & confusum fimetum, plenum telis aranearum, & alijs fordibus, omnésque discooperiret. Cum me taliter viderem constitutam, indolui propterea, fuique vehementissimè commota, & flevi amarè; licet tum non cogitarem de ullo speciali peccato: si namque mihi essem ullius conscia, quomodo possem comparere coram DEO? naturalis ergo tantum miseria humana tanto opere me affligebat. Sed significavit mihi Dominus, se hanc gratiam mihi præstitisse, ut me ditaret omnibus bonis, neque mihi deesset donum contritionis, quam mihi dixit, esse instar pulcherrimæ cujusdam imaginis, quæ depingitur in rudi aliqua tabula, quam pictor prius deturpat glutine, bitumine, ac lituris lineamentorum, ut illam deinde elegantissimè suis vivis coloribus efformet.

§. III.

Quomodo vitaverit internas tentationes, quæ provocant ad peccatum, & quid illi Dominus dixerit.

Ex his anxijis desiderijs evitandi omnis peccati, concipiebat timores internarum tentationum, incitantium ad peccandum, quæ de re habuit proficuum quoddam colloquium cum Christo Domino, hunc in modum: Dixerat mihi Divina Majestas, gloriam, quam essem in cælo habitura, spectato meo præfenti statu, futuram, qualem promeretur anima, quæ multum amaverit DEUM, nec illum offenderit gravibus peccatis, neque etiam in hac vita habuerit graves infestationes, nec passâ fuerit quidquam grave, aut magnas tentationes; & hac ratione mihi significavit, multos esse in cælo, qui propter magna certamina habita, & obtentas multas victorias, longè

majorem habeant gloriam. Per aliquot dies hoc ruminavi, considerans, quàm parum valerem, eò quòd non assequer id, quòd alij, forè propter meam pigritiam & negligentiam, ideoque non essem tantum ac alij fruitura meo Domino. Cùm; aliquando propterea essem turbata, dixit mihi Divina Majestas: Quare turbaris? Dicis, te nolle habere tentationes, quibus affligeris ac angeris, & omnia times. Si velles & haberes animum, nec tantopere timeres, ego tibi darem, quòd alijs: sed cùm non velis, quid vis, ut tibi faciam? & iterum mihi dixit quàm amantissimè: Vellesne habere tentationes? ego verò dicebam aliquantum perplexa: Non, Domine. Respondebat Divina Majestas: Quid ergo vis? Cùm videretur totum permovere meæ voluntati, eram confusa, nesciens quid responderem, & quia adeò metuo tentationes, dixi propter illam animi confusionem: Non, Domine. Eram tum, quando ista dicebam, quasi mei impos, audiendo meum Dominum, & amando ipsum ex toto meo corde, & admirando tantam bonitatem, quæ se dignatur ita communicare creaturæ vilissimæ, & omnium, quæ in mundo reperiuntur, abjectissimæ. Post hoc denuò dixi ad Dominum: Si tua Majestas vellet, bene me posset confortare ad patiendum, & faciendum id, quòd alij pro te fecerunt. Et Dominus respondit: Ita, verum est: sed ego te volo ducere, conformiter talento, tibi à me dato; quòd mihi vehementer placuit, siquidem Divina Majestas erat, quæ mihi id dixerat. Et cùm alijs vicibus, ità timendo, ipsi dicerem, quòd ij, quibus contulisset ejusmodi gratias, etiam multa ad ipsius obsequium præstitissent, fuissentque pro illo passim multas tribulationes & persecutiones, retulissentque magnas victorias; & quòd ego in vita mea non fecissem, nec passa essem magna, quòdque hoc mihi incuteret metum, ac redderet dubiam, an bene procederem; Tunc adverti Dominum ægrè ferre, quòd dicebam, adeò ut debuerim illi dicere: Domine, tacebo, nè indigneris, propter tuam bonitatem, quia ego hoc non dico, ut te offendam, cum scias voluntatem

meam esse, ut exequar tuam: Tum mihi Divina Majestas dixit: Veni huc, cùm prædita sis me à gratiâ, nec habeas in tua anima, quòd meritò tibi timorem incutiat, neque aliquid tale sentias; quare tot habes dubia ac timores? Hoc tibi sufficiat, nec velis omnia scrutari, atque disquirere. Permitte id mihi, quia ego facio, quòd volo; & si tibi videris non fecisse, neque passa fuisset pro me magna, inde est, quòd tibi talium non dederim occasionem: tu verò desideravisti ex corde omnia propter me, & me solum quæris, ac desideras. Audiens hoc dici à Domino, perfusa fui solatio, atque, opinione meâ, non potui dubitare, quin esset Divina Majestas, quæ id mihi dixerat. In alia simili occasione mihi dixit aliàs: Permitte me agere, ego enim scio, quid mihi sit faciendum: an ignoras, quòd tum Dominus rerum omnium, & possim facere, ac faciam, quòd volo? neque scis, quid ego dixerim de illo homine, qui exivit diversis horis diei, ut vocaret operarios ad laborandum in sua vinea, quòd postea solverit tantum novissimis, quantum primis? tace ergo, & conquiesce.

Hæc illius revelatio de gloria, quam habitum esset, sicut ex ipsamet constat, intelligitur de statu vite, in quo tunc erat. Voluit autem Dominus illam ità animare ad toleranda majora, quòd factum est: quia post hæc illam exercuit terribilibus doloribus, & persecutionibus demonum, preservando illam à peccatis, juxta ejus desiderium, saltem deliberatis, ut consequeretur sublimes glorie gradus, quem admodum ipsi deinde fuit ostensum.

§. IV.

Ardentia desideria, quibus rogabat Dominum, ut puniret ipsius peccata.

Verum, quando magis illam DEUS solabatur in peccatis ac defectibus levibus, in quos labebatur (quia in hac vita mortali septies in die cadit justus) tanto amplius desiderabat, ut illam Divina Majestas puniret, ac affligeret, propter ipsius defectus.

Dum sic essem constituta, inquit, coram

ram

ram DEO, dixi illi: Bonum meum, nonne mihi præstares tantam gratiam, ut mihi constringeres pedes ac manus, compe-
dibus & manicis, injicerèsque collo cate-
nam, ne à te possem recedere, Bonum in-
finitum cordis mei, utque ità constricta, a-
criter ab aliquo castigarer, unde quisque
intelligeret, cui negotium faceffam, qui
est magnus Dominus, & potens, ad puni-
endos mihi similes, unde in posterum re-
sispicerem: quæ mihi ardentissime dicen-
ti, Divina Majestas peramanter respondit:
Id ego nolo facere, non enim habeo cau-
sam; & plura, quàm hoc, patior. Propter
istud responsum, mea anima magis amore
ipsius exarsit, dixi; illi; an, quando quin-
que plagarum millia ipsi pro me fuerunt
inflicta flagellis, fuerit sui ipsius misertus,
cùm illas tam libenter susceperit pro mea
salute? Alià vice illi dixi: Estne hoc, Do-
mine, tolerabile, quòd omnes malè agen-
tes debeant puniri, & tantum ego debeam
esse immunis à pœnis omnium mearum
iniquitatum? Quando pro illis satisfaciã,
Domine? puto me promereri supplicia,
neque tamen mihi infliguntur; alij autem,
qui non merentur tantopere puniri, fla-
gellantur, & prostituuntur per publicas
plateas. Vellem Domine, si mihi id per-
te liceret, prodire in ipsum forum, & ibi
clamando publicare omnia mea scelera,
ut omnes venirent ad vindictam sumen-
dam de ea, quæ ità offendit Majestatem
sui Domini. Aufer à me, Domine, per
tuam Bonitatem, quod tibi displicet, &
dic, ut me deserant peccata mea. Tunc
mihi dixit Dominus: Fiet; ego id jubebo
fieri. Quia plerumque accidit, ut, quando
habeo talia desideria, Dominus me soletur
aliquo simili responso.

Aliàs in quibusdam magnis anxietati-
bus, ac desolationibus internis, quas pati-
ebar, dicebam ad me ipsam: Ità, ità solve
aliquid eorum, quæ debes: non cogita,
mera tibi expectanda esse solatia, & illu-
strationes Divinas: bene ego dicebam, te
ali & vestiri alienis impensis, atque omnia
esse tui Domini, & nihil tuum, id quod
modo advertis, postquam tibi omnia sunt
sublata, & remanes in tenebris. Hac ra-

tionem me totum conformavi DEI volun-
tati, ut paterer, quidquid ille vellet, dum-
modo ipsi placerem; & quodam die præ-
buit se spectandum oculis animæ Christus
Dominus, tanta cum majestate, ut bene
adverteretur, quis esset: aspiciebam illū,
quamvis non absque magna verecundia;
demittebam oculos, nec ipsi audebam di-
cere verbum, iterumque illum intuebar,
& Divina Majestas mihi nihil dicebat, un-
de magis verecundabar. Dominus autem
incepit fuscitare in mea anima quædam
desideria, & affectus Divini sui Amoris, at-
que ijs mihi abstulit illam meam pusilla-
nimitatem: cùmque ità ferverem, dixi illi:
Ubi fuisti, Bonum animæ meæ, & Domi-
ne mi, tanto tempore? quare fecisti sic?
beneficio, te propter mea peccata abfuisse:
ideoque rogo, ut illa punias in me omnia,
hoc enim volo, nec subterfugiam tuam
manum; nolo enim aliud, quàm satisfacere
tuæ Justitiæ, tibi que placere. Hæc,
& alia dicebam Domino meo, obstupe-
scens majestatem, quam præfererebat.

Paucis abhinc diebus, dixi Divinæ Ma-
jestati magno fervore: Mi Domine; ego
video, mea peccata & scelera esse, ac fuisse
multa, & valde magna; ac desidero ex to-
to meo corde pro illis satisfacere tuæ Divi-
næ Majestati, & pro omnibus agere peni-
tentiam: sed aliunde animadverto, exi-
guas esse meas vires ad perficiendum, quod
tantopere desidero: quid me, Domine,
vis facere? & quis solvet, quod debeo, si e-
go miserabilis non possum? cùmque ista
& alia ferventer dicerem, conspexi Chri-
stum Dominum aperientem suum sacrum
pectus, mihi que ostendentem suum fan-
ctissimum cor, accensum, ac totū ardens,
amore suarum creaturarum; & fui clarif-
simè illuminata, ut ibi viderem, quo nos
amavit ac amat, quasi diceret: Aspice!
hoc amore, & isto corde vos complector:
& statim mihi communicavit unam scin-
tillam illius sui amoris, quo meam ani-
mam longè magis accendit, quàm prius
Divino ipsius amore flagraverit; vidique
expressius & clariùs Personam Christi Do-
mini, atque ità illi dicebam: Mi Domine,
qui te non novit, ignorat, quid sit bonum:
quia

quia me experientia docet, hunc Dominum esse magnum Magistrum, sapientissimum ac potentissimum, qui scit ac potest ex malis bona, ex tenebris elicere lucem; esse etiam liberalissimum, & magnificum in adimplendis suis promissis. Cum enim

dixerit, secundum multitudinem dolorum fore consolationes, ego video multo majora esse solatia, & bona, quæ mihi communicavit, quam fuerit tribulatio, & afflictio, quam, ipso permittente, sustinui.

✽✽(5)✽✽

CAPVT X.

Quomodo illam Dominus interdum reprehenderit & castigaverit, propter levissimos defectus, interponens monitis favores; & quid in hac re fecerit ipsius Angeli.

*R*at hæc famula DEI tam rigida erga se in redarguendis suis peccatis, ut potius necesse fuerit illam cohibere: sicut interdum faciebatur ipsius Angeli. Quadam vice, inquit, videbar mihi divertisse modicum in oratione ad res necessarias, concernentes negotia domestica; ita tamen, ut non perderem præsentiam DEI. Indignata sum mihi ipsi, dicendo mihi quædam verba aspera, ut: stulta, stolidi, non te pudet, quod ita distraharis? Venerunt autem ad me Domini mei Angeli, dixeruntque mihi quasi me reprehendendo: Soror, quare dicis talia? R spondi: Domini; sum tam mala, ut me non possim tolerare. Tum illi: Cum te toleret DEUS, ne te vexes, neque affligas. Et ego dixi: DEUS est summè bonus, qui me propter suam bonitatem tolerat, ego autem sum tam mala, qualem me vident. Ipsi verò responderunt: Quandoquidem te tolerat DEUS, tolera te ipsam; quo dicto discesserunt, ac redierunt ad suum quisque locum, ubi ordinariè manent. Non semper tamen DEUS me solabatur in meis defectibus, sed etiam me illorum subinde arguebat quàm asperimè, ita ut coram DEO magis pudefierem, quàm si infami pœnâ publicè afficerer: habent nihilominus aliquid peculiare istæ correptiones, in quo differunt ab ijs, quæ proveniunt à spiritu malo, quod, licet sint causa tam terribilis confusionis & verrecundia, sicut dixi, quia imbuunt clarâ defectus, & sui ipsius cognitione, simul ta-

men relinquunt quandam tranquillitatem, & quietem in anima, non turbando ipsam, nec inquietando, neque movendo ad pusillanimitatem, aut diffidentiam: quin, imò anima timendo confidit, ac tremens comparere, coram suo DEO, ingreditur ad ipsam per portas filialis amoris, & confidentiæ, quod habeat tam benignum & misericordem Patrem, ut quamvis haberet, quâ posset effugere ipsius præsentiam, id tamen non faceret, putetque se, licet illam occideret, speraturam in ipsum. Quadam vice illi dixi: Certè, Domine, quamvis haberes in manu gladium ad me occidendam, non tamen cessarem te amare, & cõplecti. Divina Majestas mihi respondit: Itane? vide autem, nè ab hoc amore deficias: quod quidem non facies; habeo enim te scriptam in meis manibus, & ego te protego, ac defendo.

§. I.

*P*raterea DEUS, ut magis exerceret suam famulam, aliquando satisfacibat ipsius desiderio, & jubebat illam puniri, propter levissimas culpas ac defectus, qui non erant nisi imperfectiones ac defectus à natura provenientes. Fuit autem castigata diversis temporibus, & varijs occasionibus, quæ deinceps recensentur: modo referemus nonnulla magis proficua, pro nostra instructione, quæ bene conveniunt cum eo, quod jam naritum est.

Quodam die, ait, post Communionem ita mihi evagata est imaginatio, ut quasi per quadrantem horæ non recorderer me

com-